Poštarina plaćena u gotovu.
GOD. XXVII BROJ 2 BEOGRAD, FEBRUAR 1958 CENA 20 DIN.

BLAGOVEST

VJERSKI + MJESEČNIK

Fale:
siječanj (1),
travanj (4),
lipanj (6),
rujan (9).-

BLAŽENA GOSPA S DJETETOM V. Capraccio

Blažena si, sveta Djevo Marijo, i svake hvale predostojna, jer si satrla glavu zmijinu djevičanskom nogom

ZA OBNOVU DUŠE U KORIZMI

Na nedjelju Šezdesetnicu čitamo u sv. Misi jedan odlomak iz druge poslanice svetog Pavla Korinćanima (11, 19—33; 12, 1—9).

U grčkom gradu Korintu podigli su se neki lažni apostoli protiv svetog Pavla i nastojali su odvratiti kršćane od prave vjere. Da što bolje uspiju u svom nastojanju, oni napadaju Apostola Pavla na sve načine. Prigovaraju mu štoviše i to, da je neugledan po svojoj tjelesnoj pojavi, da je bijedan i bolestan, da ga biju mnoge fizičke nevolje. To je navelo velikog Apostola, da javno govori o svojim trpljenjima i poteškoćama u službi za Krista. Evo kako to opisuje Pavao i kako on prosuđuje nevolje na ovom svijetu:

Braćo! Rado podnosite bezumne, kad ste sami mudri. Da, podnosite ako vas tko zasužnjuje, ako vas tko proždire, ako uzima vaše, ako se tko podiže, ako vas tko bije po obrazu. Kažem od stida kao da smo u tome bili slabi. Čimgod se tko ponosi (govorim kao bezumnik), tim se ponosim i ja. Jesu li oni Hebreji? I ja sam. Jesu li Izraelci? I ja sam. Jesu li potomci Abrahamovi? I ja sam. Jesu li sluge Kristovi? Kažem kao manje mudar: ja sam još više. Trpio sam više u naporima, više u tamnicama, izbijen preko mjere, više puta u smrtnoj pogibelji. Od Hebreja primio sam pet puta po četrdeset manje jedan udarac. Triput su me šibali, jedamput kamenovali, triput sam doživio brodolom, noć i dan proveo sam u morskoj dubini, često na putovanjima, u pogibeljima od rijeka, u pogibeljima od razbojnika, u pogibeljima od sunarodnjaka, u pogibeljima od neznabožaca, u pogibeljima u gradu, u pogibeljima u pustinji, u pogibeljima na moru, u pogibeljima od lažne braće. U trudu i muci, u mnogom bdijenju, u gladu i žeđi, u mnogom postu, u zimi i golotinji, osim onoga što je izvana, dnevno navale na mene i brige za sve crkve. Tko je slab a da ja ne budem slab? Tko se sablažnjava, a da mene ne pali? Ako se treba hvaliti, ja ću se hvaliti u svojoj slabosti. Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, koji je u vijeke blagoslovljen, zna, da ne lažem. U Damasku tražio je namjesnik kralja Arete, da me uhvati, i spustiše me kroz prozor u košari po zidu. Tako izbjegoh njegovim rukama. Ako se treba hvaliti (premda to ne koristi), prijeći ću na ukazanja Gospodnja i objave. Znam čovjeka u Kristu, koji je prije četrnaest godina (da li u tijelu, ne znam, ili izvan tijela, ne znam, Bog zna) bio odnesen do trećega neba. I znam, da je taj čovjek (da li u tijelu ili izvan tijela ne znam, Bog zna) bio odnesen u raj, i da je čuo tajinstvene riječi, kojih čovjek ne smije govoriti. Radi toga ću se hvaliti, a ne ću se hvaliti sobom, osim svojim slabostima. Jer i kad bih se htio hvaliti, ne bih bio bezuman, jer bih govorio istinu. Ali puštam, da me ne bi tko više cijenio, nego što vidi na meni ili što čuje o meni. A da se ne bih uzdigao radi uzvišenosti objava, dan mi je žalac moga tijela, anđeo sotonin, da me ćuška. Molio sam zato triput Gospodina, da odstupi od mene. I odgovori mi: Dosta ti je moja milost, jer se jakost učvršćuje u slaboći. Zato ću se rado hvaliti svojim slabostima, da se u meni nastani jakost Kristova.

Po mišljenju svetog Pavla trpljenje u službi Kristovoj nije znak neke zabačenosti ili neuspjeha, nego naprotiv, to je znak duhovne veličine i ljubavi Božje. I Isusov je život bio neprestano trpljenje u poslušnosti do smrti na Križu. Apostol je u tome mnogo sličan Kristu. Dnevno je izložen mučeništvu svoje teške službe, pravom nekrvnom mučeništvu, i tolikim poniženjima. No trpljenje ga ne obara. Za Pavla je ono kao neki sakramenat, po kojemu možemo biti sigurni, da smo dragi i bliži Kristu, uz pretpostavku dakako, da to trpljenje podnosimo u Kristovu duhu.

Uz različite poteškoće izvana, mora Pavao trpjeti i od neke bolesti, koja mu mnogo smeta u apostolskom radu. Tumači se ne slažu u tome, kakva je to bila bolest, no po svemu se čini, da se radilo o malariji u dosta jakom stupnju. Kao što je Isus tri puta molio Oca u Getsemanskom vrtu, da ga mimoiđe kalež teške muke, tako je Pavao molio tri puta Isusa, da ga oslobodi te neprijatne bolesti. No Isus je o tome imao drukčije mišljenje: u slabom se ljudskom tijelu bolje vidi jakost Božja, koja čini čudesa preko nemoćnoga Pavla.

Za nagradu daje Isus od vremena do vremena svom vjernom Apostolu izvanredne nebeske utjehe, koje su silna protuteža svakodnevnim križevima. To su neizrecivi doživljaji, koje Bog rijetko kome daje i to u razmjeru sa žrtvama pojedinih apostolskih duša. Teško da je ikada tko drugi podnio tolike apostolske napore za Krista kao sveti Pavao. Ostalim svojim vjernicima Isus redovito daje utjehu po vjeri u dobrostivu Božju Providnost i u nazočnost Presvetog Trojstva u dušama pravednika.

Velika požrtvovanost svetog Pavla mora nas potaknuti, da u ovoj Korizmi osvježimo i okrijepimo svoj duhovni život, a ako je potrebno, da ga ponovno oživimo. U tom slučaju možemo biti sigurni, da ćemo osjećati u svojim dušama prave nebeske uskrsne radosti.

Apologetska stranica

POČETAK KRŠĆANSTVA

Savremeni protivnici kršćanstva smatraju da je ono nastalo kao protest potlačenih protiv tadašnjeg društvenog poretka. Prema njihovom mišljenju kršćanstvo je bilo u početku religija robova i antičnog plebsa. Kako porobljena klasa nije mogla promeniti robovlasnički sistem, ona je u očaju odustala od revolucionarne borbe za svrgnuće izrabljivačkog sistema na zemlji. Nadu na oslobođenje prenosila je ta klasa u nebeski svet, opijala se utehom na srećan život na drugom iluzornom svetu.

Da li je kršćanstvo zaista nastalo kao protest protiv vladajućeg društvenog poretka?

Ako bez predrasuda proučavamo Krista i njegovu religiju, kršćanstvo, lako ćemo utvrditi da je kršćanstvo nova natprirodna religija. Već nam prirodni zdrav razum kaže da je čoveka Bog stvorio te da je prema tome glavna dužnost čovekova na zemlji, da Boga upozna, da ga ljubi, da mu služi i tako postigne večnu sreću na nebu. Poganski narodi su skrenuli s pravog puta Božjeg poznavanja, pogrešno odavali Božje poštovanje idolima, pa i u moralnom pogledu duboko zabrazdili. U starom su zavetu jedino Jevreji primali javnu Božju objavu, imali od Boga propisano bogoštovlje i jasno određen, iako ne u svakom pogledu savršen, moralni zakon. Krist je došao kao ispunjenje svih starozavetnih obećanja, pravi obećani Mesija. On je uspostavio kršćansku religiju na starozavetnim temeljima, ali joj je dao sasvim novi sadržaj. Kršćanstvo je savršena religija, ono ima u sebi sva sredstva, sve uslove da je mogu prihvatiti svi narodi svih rasa, svih jezika i kultura, svih vremena. I ta Kristova ustanova — katolička Crkva ima jemstvo da će ostati do sudnjeg dana, da je paklena vrata neće oboriti.

Kršćanstvo dakle nije plod ni sporedna pojava svoga vremena, nego dolazi kao meteor. Krist nije nikamo išao u školu, nije tražio pomoći i saveta ljudi, kad je postavljao temelje svojoj Crkvi, nego se uvek pozivao na svoga Oca.

Krist se u svom javnom učenju ograđio na isključivo religiozno moralno područje. On neće da bude sudac ljudima u njihovim ekonomskim ili političkim stvarima. Naprotiv, uspostavlja oštru podelu između religioznog i civilnog života. Za Krista ima profano područje života samo toliko važnosti, koliko ono utiče na veru i moral. Kad Krist ne pokazuje nikakvih političkih ciljeva, kad su za nj svetsko bogatstvo i vlast bez vrednosti kao sasvim sporedne stvari ili čak opasne,

kako bi mogli ti motivi njega voditi da osnuje kršćansku religiju? Apostole su u početku vodili delomično i svetski razlozi — nada da će imati udela u svetovnom mesijanskom kraljevstvu, — ali na Duhove oni su se duhovno pročistili. Njihov apostolski rad vodile su samo uzvišene ideje: ljubav prema Bogu i dušama, svest dužnosti i nada u nagradu preko groba.

U kršćansku su se zajednicu primali samo oni koji su usvajali Kristovu nauku, izrazili se spremnim da žive prema propisima kršćanskog zakona. Pripadnost kršćanstvu u prvim vekovima nije donosila zemaljskih koristi, već obratno: kršćanin je morao biti spreman i na progonstvo i mučeništvo. Delovale su tu religiozne snage, i to natprirodne. Očitovala se čudesna Kristova moć nad dušama, koju nazivamo milost.

Pogrešno je svesti sve pokretne snage pojedinog čoveka i ljudske zajednice na ekonomsko političke razloge, kao da bi u svakom čoveku ta težnja delovala uvek i samo u pravcu sticanja vlasti i materijalnih koristi. Dete voli igru zbog užitka koji mu ona donosi. Naučnika vodi žeđi za istinom u laboratorije i na naučne ekspedicije. Plemeniti čovek zbog samilosti daje siromahu komad kruha. Kod narodnih ustanaka poziva se na narodnu svest i patriotski ponos. A šta drugo vodi vernike na ponoćku i k jaslicama, ako ne religiozni motivi: da se poklone Betlehemskom Detetu, da se zahvale za primljena dobročinstva i da se mole za nove milosti?

Ako baš neko hoće u kršćanstvu tražiti nekakav protest, onda je kršćanstvo protest protiv greha, jer upravo to je bilo razlog zašto je Krist sašao na zemlju: spasti čovečanstvo od greha, ponovo uspostaviti prijateljstvo između Boga i ljudi. Jer je Krist bio jedini pravi posrednik između Boga i čovečanstva, jedini pravi veliki svećenik, jedini pravi zakonodavac u verskim stvarima, to je kršćanstvo zbog svoje isključivosti došlo u sukob kako sa pretstavnicima mojsijevske religije tako i s poganima. U prenešenom smislu mogli bismo kazati da je kršćanstvo protest protiv poganstva i jevrejstva. I stvarno, pretstavnici mojsijevske vere vodili su borbu protiv kršćanstva u ime odbrane svoje vere. Isto tako se i pogani rimske imperije dižu protiv kršćanstva, pošto kršćani „svojim bezboštvom" izazivaju srdžbu njihovih bogova te su krivi za sve nesreće.

Da li su stupili u Crkvu zaista samo robovi i pretstavnici najniže klase?

Istina je da je u rimskoj imperiji I kršćanskog veka ropstvo bilo mnogo prošireno te da su bile prilike među robovima često nečovečne. Ko ne zna da ropstvo ni do danas nije potpuno izumrlo te da su se Ujedinjene Nacije pre nekog vremena mučile ovim sramotnim problemom. Međutim u Palestini među Jevrejima, gde je bila kolevka kršćanstva, tamo gotovo nije bilo te sramote. Ko mirno čita evanđelje i Apostolska dela, neće naići na robove, nego na organe državne i verske vlasti, inteligenciju, bogataše, srednji stalež, koji se sastoji od činovnika, učitelja, svećenika, seljaka, zanatlija i radnika.

Na svetu je uvek i svuda tako, da su veliki bogataši malobrojni kao i izraziti naučenjaci, umetnici i narodni vođe. Mnogo veći broj ljudi pripada srednjem staležu, koji ima izvestan posed te donekle obezbeđenu egzistenciju. Broj pripadnika najniže klase može prilično da se menja prema ekonomskim i političkim prilikama. — Apostol Pavle prosuđujući kršćansku opštinu u Korintu pod ovim vidikom kaže: „Ta gledajte braćo, koji su od vas pozvani: da nema mnogo mudrih po telu, ni mnogo silnih, ni mnogo plemenitih. Nego što je ludo pred svetom izabra Bog da posrami mudre, i što je slabo pred svetom izabra Bog, da posrami jako; i što je neplemenito pred svetom i prezreno, izabra Bog, i ono što nije ništa, da uništi ono što jest, da se ne hvali nijedan čovek pred Bogom" (1 Kor. 1,26—29).

Ipak bi bilo pogrešno misliti da su kršćanstvo prihvatili samo niži, neobrazovani slojevi. Među potajne Isusove učenike ubraja se član vrhovnog veća — sinedrija Nikodem, bogati Josip iz Arimateje, rimski stotnik, carinik Zahej, Simon Gubavi, Lazarova kuća iz Betanije, Markova obitelj iz Jeruzalema. Apostolska dela govore o pokrštenju višeg činovnika etiopiske kraljice Kandace, poganskog stotnika Kornelija, rimskog upravitelja Pavla na Kipru. Apostol Pavle nastoji pridobiti za kršćanstvo i kralja Heroda Agripu (Dap 26).

Isto tako ne može se kazati da je kršćanstvo imalo u svojoj sredini samo intelektualno slabije nadarene i neškolovane ljude. Apostol Pavle spada u red velikih duhova; on se mogao ponositi i najvišom tadašnjom izobrazbom kod nogu Gamalielovih. Đakon Stefan se isticao učenošću, bistrinom duha i velikim govorničkim darom, što je razoružane neprijatelje nateralo na fizički obračun sa Stefanom. U krug jačih intelektualaca valja ubrojiti neke Pavlove učenike i saradnike kao što su evanđelist Luka, učenici Apolo i Sila odnosno Silvan. U Atini je postao kršćaninom Dionizije Aeropagita, koji je morao biti vrlo učen čovek i kao takav prvi atinski biskup.

Bog se uvek brinuo da je Crkva imala sposobnih ljudi, koji su mogli spretno perom i jezikom braniti kršćansku veru. U taj red spadaju apostolski oci, kao što su: Klement Rimski, Ignacije Antiohijski, Polikarp. Među apologete se ubrajaju Minucije Feliks, filozof Justin, advokat Tertulijan. U trećem veku Aleksandrija ima već katehetičku školu koju vode veliki učenjaci: Klement Aleksandrijski i Origen.

Kršćanstvo se odmah u početku pojavljuje kao univerzalna religija, koja nastoji da pridobije sve narode, sve slojeve, sve ljude bez ikakve predrasude. Apostol Pavle odlučno se bori protiv pokušaja, da se kršćanstvo opteretи jevrejskim religioznim običajima i traži potpunu jednakopravnost svih kršćana, bilo da su došli iz jevrejstva ili iz poganstva. „Nema tu više ni Jevreja ni Grka, nema više ni roba ni slobodnjaka, nema više ni muško ni žensko, jer ste svi jedno u Kristu Isusu" (Gal 3,28).

Univerzalnost je uvek bila bitna oznaka kršćanstva. Već u 2 veku se upotrebljava naziv „katolički", što je grčki izraz za općeniti, sveopšti. Kršćanski pisac Pacijan piše: „Moje je ime kršćanin, a prezime katolik. Onim se nazivam, ovim se opredeljujem. Time potvrđujem to što onim značim". (P. G. 13, 1055).

Katolička Crkva nikada nije nikome zatvarala vrata zbog nacionalne, rasne, staleške ili socijalne pripadnosti. Ako se u svoje vreme tražilo od gladiatora, glumaca itd da promene svoje zvanje pre krštenja, tražilo se to zbog moralnih razloga, jer su izvesna zvanja, kao danas prostitucija, smatrana nemoralnim, pa se svaki katehumen pre krštenja morao toga odreći.

Ograničavati kršćanstvo na robove i antični plebs, znači ne poznavati istorijske činjenice i prezreti glavnu kršćansku oznaku, da je naime ono odmah bilo univerzalna religija za sve narode i sve staleže.

I S U S

Bio je dječak,
koji se zvao Isus.

Zla djeca misle da je to nemoguće,
a On je, doista, bio poslušan Ocu.

Bio je mladić,
koji se zvao Isus.

Bludnici misle da je to nemoguće,
a On je, doista, bio od ljiljana bjelji.

Bio je čovjek,
koji se zvao Isus.

Glupaci misle da je to nemoguće,
a On je, doista, bio mudriji od svih ljudi.

Bio je na svijetu Bog,
koji je uzeo ime Isus.

Bezbožnici misle da je to nemoguće,
a On je, doista, Otac svega što jeste.

ČUDESA ŽIVE PRIRODE

Naša čitalačka publika nije imala zadovoljstva da čita recenzije bioloških publikacija, pa zato donosimo prikaz o jednoj knjizi te struke sa željom, da time zainteresujemo ljude za studij prirode. Svakako nam ne smije smetati što je pisac ateist. Gert von Natzmer uvjereni je monista, te u svojoj omašnoj knjizi „Lebendige Natur" ne spominje na 440 stranica Božjeg imena. Ali zato iskreno priznaje mnogo toga, što je vrijedno iznijeti, a što nas može samo utvrditi u našem teističkom shvaćanju prirode. Knjigu je izdala god. 1942 u Berlinu „Deutsche Buchgemeinschaft" sa preko stotinu ilustracija.

„U načelu su", veli pisac, **„sve pojave života jednako čudesne i zagonetne."** To je točna konstatacija, kao i ono što slijedi: **„Nikada mi ne možemo uvjerljivo pokazati, da sve mora biti tako i nikako drugačije. Priroda poznaje mnogo mogućnosti i može da ide mnogim putevima, da postigne svoje ciljeve** (str. 277). Bez daljnjega pisac priznaje: **„Stvaralačka snaga prirode daleko nadilazi sva naša tehnička dostignuća, te se pred našim očima otvara svijet zbunjujućeg obilja formi".** (Str. 57). Ta stvaralačka snaga i bogatstvo obuhvaća i ona najsitnija bića, n. pr. diatomee, koje neki ubrajaju u tobože početnu vrstu života. **„Unatoč svoje sitnoće, diatomee imaju izvanredno diferencirana, umjetnički izrađena tjelesa"** (str. 58). **„Te tako zvane najniže životinje ipak su na svoj način isto tako umno oblikovane kao i živa bića drugih životnih razina ... Uvijek** (pod mikroskopom) **vidimo čitav jedan kozmos, čiji su stanovnici na mnogo načina upućeni jedni na druge i žive jedan od drugoga. Svaki njihov oblik je jedinstven i ima u njemu svoje mjesto".** (Str. 112).

Zar sve te čudesne i zagonetne pojave života, svo to zbunjujuće umjetničko obilje forma, sav taj umno sklopljeni kozmos ne traži neko umno i logično, zadovoljavajuće riješenje?

Cjevčica, u kojoj je bilo nekoliko kapi vode i u toj vodi mnoštvo sitnozorskih biljčica i životinjica, pustili su da izhlapi, zatim su je zatvorili i iza nekoliko godina usuli u nju destilirane vode, u kojoj nema klica. I što se dogodilo? Cio onaj mali svijet, što se bio osušio i zamro, ponovo je oživio (str. 431). Najbolji dokaz, da pisac ima pravo upotrebiti riječ „trijumf života" (str. 128).

Ima pustinjskih puževa, koji su godinama ležali u vitrinama izložaba i jednog dana oživjeli (str. 134), ima kornjača i riba, koje su bile u ledu smrznute, a kad se led lagano otopio, povratile su se životu (str. 157). Istočnoazijska lotosova sjemenka, koja je stoljećima bila zatrpana masama pijeska, metnuta u zemlju, počela je klijati (432). Takozvana Bušmanska svijeća, koja uopće nije imala korjena, prolistala je za par dana sa 200 listova i 50 pupova (str. 131). Samo se vara pisac, kad veli, da su **„pustinjske biljke izmislile izvanredno rafinirane naprave"**, jer je ta tvrdnja ekvivalentna priznanju, da je inteligencija biljaka veća od inteligencije ljudi, što je apsurdno. Ako je tko tu nešto „izmislio", izmislio je to onaj, koji bolje od svih biljaka i životinja pozna kemiju i fiziku, a ima moći da poveže sva carstva prirode zajedno. Takve fraze, kojima je pisac cijelu knjigu obilato garnirao, ništa ne tumače, a umanjuju naučnu vrijednost cijele rasprave.

Međutim sam nam pisac na jednom drugom mjestu tumači, kako se imadu shvatiti te njegove riječi. ‚Znanje' i, ‚Pamet' ne treba uzeti kao znak inteligencije pojedinog individua. To je „mudrost vrste", koja čuva i pojedince, a pojedinci ne mogu svoje znanje proširiti iskustvom. Tajna instinkta isto je što i tajna organskog stvaranja (str. 246). Tim riječima priznaje uvijeno ono, što mi kažemo, naime da iza svih „tajna" instinkta i organskog stvaranja stoji razumni i osobni Bog. Njega materijalisti dakako ne vole spomenuti, nego ga maskiraju frazama o „Životu', ‚Prirodi'. Ali se i sam pisac ironično izrazuje o toj ‚mitskoj' predodžbi pramajke Prirode, božice Kybele ili Kali sa dva lica (str. 191), koja dakako ne postoji, pa je sramota za trijeznog modernog prirodoslovca, da se sakriva iza takovih izmišljenih paravana. Naš je pisac uostalom iskren, i kad već neće da velebne i svrsishodne pojave u prirodi pripiše Stvoritelju, on priznaje, da ne zna, kako je to i zašto je. Priznanje i to, da je takovo shvaćanje božje Prirode sa dva lica identično sa filozofijom Schopenhauera i Buddhe (str. 192).

Stvarno ima u prirodi mnoštvo toga, što pokazuje neobičnu dobrotu i istodobno zaprepašćujuću grozotu, ali te pojave ne može bez praznina rastumačiti nikakva monistička filozofija. To nam razjašnjuje samo Geneza. Sve okrutnosti su ili prividne ili posljedica stanja najglavnijeg stvora na zemlji, čovjeka o čemu ovdje nećemo govoriti. Samo po piščevom mišljenju ne moramo sve okrutnosti u prirodi uzimati suviše sentimentalno. Mravi, libele i pauci, kojima je otrgnut zadak, dalje jedu mirno, kao da se ništa nije dogodilo (str. 231). Neke vrste osa tako omame svoju žrtvu, da ne osjeća ništa, jer joj masiraju moždjane svojim čeljustima. Doktori su to isto pokušali pomoću najfinijih instrumenata, pa im nije uspjelo. Iza njihove masaže ili nije nastupilo omamljivanje ili je žrtva uza sve mjere opreza bila ranjena i podlegla (str. 227). Ima mnoštvo primjera, gdje se neznatni kukci i mušice pokazuju kao izvrsni anatomi, čak i slijepe ličinke u zemlji pokazuju zapanjujuće znanje i pamet. Pisac priznaje da su čudesa takovih instinktivnih djela veća, nego smo ikad slutili, ali im ipak ne pripisuje našu ljudsku inteligenciju, nego opet sve svodi na „Prirodu", koja u svakom nivou života zna, što treba (str. 224). Od jednog ateiste dosta je i to priznanje.

(Nastaviće se)

IZ KATOLIČKOG SVETA

Kršćanska nada. Papa Pijo XII je i prošlog Božića objavio svetu svoju Božićnu poruku. U dugom duboko filozofskom govoru dao je uz božićne misli odgovore na pitanja koja tište savremenog čoveka.

Izvanredni tehnički i naučni napredak sve više je načinio čoveka gospodarom ovog sveta. Stavljanjem atoma u svoju službu čovek raspolaže strašnim snagama i za napredak i za uništenje. To saznanje u nekim ljudima pobuđuje strah i pesimizam, drugi obožavaju dela ljudskih ruku. Ima ih koje nered i tragika u ljudskim odnosima vode u cinizam te propovedaju u literaturi nihilizam.

Međutim u svetu ipak postoji skladnost. Duh Božji koji je stvorio svet, dao mrtvoj i živoj prirodi zakone i svime najmudrije upravlja, nazočan je nekako u svetu te ga zdrav ljudski razum može otkriti. Ukoliko je harmonija, naročito u ljudskim odnosima poremećena zbog greha, Sin Božji je došao na svet da uspostavi harmoniju i stavi na raspoloženje svojim sledbenicima sredstva da mogu raditi na ostvarenju skladnosti.

Kršćani imadu velik zadatak u savremenom svetu. Oni se ne smeju povlačiti u katakombe, u mirovanje pod bilo kakvim isprikama, nego moraju stajati u prvim redovima graditelja novog sveta, prema Pavlovim rečima: „Sve je vaše, a vi ste Kristovi, a Krist je Božji" (1 Kor 3,21). Ne sme biti ni jednog područja svetske radinosti, ni jedne institucije, nijedan položaj, gde ne bi Božji saradnici podržavali Božji red i harmoniju sveta. Za takve zadatke traži se usposobljenost. Katolici se moraju i duhovno i tehnički dobro pripraviti, kako ne bi svojim radom kompromitovali sebe, Crkvu i Krista koga pretstavljaju. Katolici imaju pravo na svoje škole, svoj katolički odgoj omladine sve do političkih i sindikalnih ustanova, kada to tradicija i prilike savetuju.

Kršćani moraju danas sarađivati sa drugim grupama na bazi poštenja i strpljivosti. Međutim nije moguća saradnja s onim grupama, koje traže da se u svom radu odrečemo kršćanskog karaktera. Ako je baza saradnje nekakav humanizam, kršćanin će prirodno baš kao kršćanin najviše doprineti pravom humanizmu.

Afrika. Biskupska komisija francuske ekvatorijalne Afrike izdala je posebno pismo na članove katoličke akcije. U njemu ih biskupi upozoravaju na opasnost, koju pretstavlja za katoličku veru neki novi nacionalistički afrički pokret Matsuanizam i kibanguizam, koji se naročito širi u Kongu. Matsuo je bio učenik Kibanga, koji je zbog političkih nereda izgubio glavu 1940 godine u zatvoru. Njegovi su ga pristalice proglasili afričkim Mesijom.

Sveto Pismo je u poslednje vreme prevedeno i na baskovski jezik, kojim govore Baski. Oni žive na obali Biskajskog zaliva i na području zapadnih Pirineja sa francuske i španjolske strane. Njihov se jezik smatra jedinim preindogermanskim jezikom na evropskom tlu. Ne zna se kako je taj jezik nastao te da li ima kakvog srodstva. Apstraktne reči je trebalo opisivati. Na prevodu se radilo 35 godina.

Prilikom svetske izložbe u Brislu o. g. održaće se od 12—14 septembra studijski dani o religioznim pitanjima savremene Rusije. Predavanja će se usredotočiti oko misli vodilje: za kršćansku Rusiju.

Bagdad. Katolički univerzitet Al-Hikma, koji vode američki isusovci pod rektorom P. Tomas Hussey, dobio je posebnu pomoć od Fordove ustanove u iznosu od 400.000 dolara. Ta će se svota utrošiti na proširenje univerzitetskih zgrada.

Jevrejska verska zajednica u SAD javno je počastila dva katolička dušobrižnika američke vojske, pošto su se brinuli za verske potrebe jevrejskih vojnika, koji su bili u bolničarskom odeljenju pod njihovom komandom. Oba svećenika imadu čin pukovnika.

Č. s. Suzana Marija umrla. — Ova č. sestra je pronašla vakcinu protiv gubave bolesti. Preko 25 godina ona je proučavala tu bolest u misijama među gubavcima. 1947 godine uspelo joj je izolovati bakcil gubave bolesti. Poslala ga je na zdravstveni institut u Rimu. Tamo se utvrdilo da ima sposobnost imunizovanja. Poslednjih godina je radila na Institutu za lepru (gubavu bolest) u Lionu gde je i umrla. Iz Lijona razaslalo se već preko 300.000 doza vakcina i antigena besplatno leprozerijama širom sveta. 126 leprozerija služilo se već tim lekom. Na taj način uspelo je smanjiti broj oboljenja od lepre. U Kamerunu utvrdilo se da je među nevakcionisanom decom obolelo 7,2 od sto, a među vakcionisanom samo 1,1 od sto. Pogrebne svečanosti obavio je sam kardinal Gerlier.

Vatikanska opservatorija u Castel Gandolfo dobila je nov teleskop, koji je Papa sam blagoslovio. Teleskop je novije kon-

strukcije. Na njegovoj instalaciji radilo se 4 godine. Postavljen je u pokretnoj kupoli sa 8,5 metara u prečniku. Teleskop je pronalazak nekog hamburškog optičara. Sferično ogledalo sa 98 cm u prečniku ima posebnu ploču za regulisanje 65 cm u prečniku. Cev je dugačka pet metara te ima spravu za fotografisanje.

Pučke misije u Milanu. Kao što je bilo već javljeno, milanske misije su trajale tri nedelje, od 4.—24. nov. 1957, kada ih je zaključio sam sveti Otac radijskim govorom. Prva je nedelja bila posvećena deci i bolesnicima, druga ženama, a treća muškarcima. Milano ima 126 župa. Središte misijskog rada razvijalo se u župskim crkvama. U svakoj župskoj crkvi dnevno su bila dva govora, jedan ujutro, drugi uveče. Najpre je uvek nadbiskup Montini preko vatikanskog radija održao kratak govor vernicima skupljenim u 126 crkava, a onda su propovednici razvijali svoje tačno zacrtane teme. Među propovednicima bila su dva kardinala, 20 biskupa i 1280 svetovnih i redovničkih svećenika. Uporedo s radom u crkvama organizovani su bili staleški govori za umetnike, advokate, studente, oficire, tramvajsko osoblje, noćne čuvare itd. Kardinal Siri iz Genove propovedao je industrijalcima u nekom liceju, kardinal Lercaro novinarima u nekom uredu za štampu. Za svaku od 56 bolnica i hospica bio je određen poseban propovednik. Za radnike nadbiskup Montini se naročito zauzimao. Posećivao je već ranije fabrike, razgovarao s radnicima i poslodavcima, objašnjavao potrebu pučkih misija te pozivao radnike da u svojim župama obavljaju tu versku obnovu. Priprava se vodila godinu dana. Pomoću laičkih komiteta po svim župama, nadbiskup je dobio dobar uvid u potrebe svog grada. Tako je mogao svakoj porodici poslati posebni poziv na misije. Kako su stanovnici Milana trezvenije prirode, to su bili i propovednici spretno izabrani iz severnih italijanskih provincija s mirnijim temperamentom. — Od svih pisama kojima se pozivalo na misije, najinteresantnije je pismo upućeno onima koji su po svom duševnom stavu daleko od Crkve. Ko su to? To su oni koji ne posećuju više crkvu, koji se ne mole i ne veruju više. — To su oni koji su nečijom krivicom uvređeni, ili koji su neosetljivi za duhovne stvari, jer su ih apsorbovali poslovi. To su oni koji preziru Crkvu i oni koji psuju Božje ime, koji se grade zadovoljnima, pošto ne misle više na veru, nebo i pakao. Ti udaljeni — ograđuje se Msgr Montini — često su ljudi, koji su stekli loš utisak od verskih pretstavnika. Oni su se udaljili i odbijaju veru, jer je identifikuju sa svećenicima. Oni su se udaljili jer često previše traže, i njihov antiklerikalizam ide katkada uporedo sa poštovanjem svetih stvari, za koje smatraju da su ih crkveni ljudi ponizili. — „Dobro dakle, draga braćo iz daljine, kad je tako, oprostite nam! — piše nadbiskup Montini — Ako vas nismo razumeli, ako smo vas suviše brzo odbili, ako se nismo za vas interesovali, ako nismo bili dobri učitelji i sposobni lekari duša, ako vam nismo govorili o Bogu kako treba, ako smo vas načinili predmetom našeg ironiziranja, ismehivanja i polemika. Danas vas sve molimo za oproštenje. Ali slušajte nas!"

Američki biskupi su na svojoj poslednjoj konferenciji raspravljali posebno o slobodi štampe. Krajem prošlog juna nastupio je pisac Artur Miller i napao katoličku organizaciju „Legiju pristojnosti" da krši slobodu štampe. Biskupi kažu da je sloboda štampe osnovna sloboda koju valja poštivati i čuvati. Država raspolaže s izvesnom vlašću da vrši potrebnu cenzuru. Prema tradiciji američkog zakonodavstva represivne mere su maksimalno ograničene. Tako nastane širok rub između onoga što je legalno nekažnjivo i onoga što je moralno dobro. Crkva mora vršiti svoj zadatak da uči i osuđuje moralno zlo, pa bilo da to pada pod udar državnog zakona ili ne. Vernici su u savesti dužni da je slušaju, ali sankcije koje ona upotrebljava samo su duhovne prirode. Crkva se obraća svim ljudima dobre volje tražeći da razumom prihvate njezin stav te ga slobodno podrže. Organizacije, koje su bile stvorene tim pozivom na slobodnu savest građana potpuno su na liniji američkih tradicija.

Turska ima oko 20 miliona stanovnika, od kojih samo 22 000 katolika, 60 000 pravoslavnih Jermena i 70.000 pravoslavnih Grka. U septembru 1955 bio je izvršen posle pada Carigrada 1453 godine najveći progon na grčke crkve i grčku imovinu uopšte. Katolici imadu u Izmiru, nekadašnjoj Smirni, nadbiskupa, a u Carigradu apostolskog delegata, koji je istovremeno tamošnji biskup. Katolici su uglavnom stranci. U poslednje vreme razvija se Marijino svetište u starom Efezu—Panaja Kapuni. To je prema nekima Marijina kuća gde je ona stanovala s apostolom Ivanom. I muslimani poštuju Majku Božju te hodočaste k tom svetištu.

Za novi univerzitet u Abidjanu. Nadbiskup glavnog grada Slonove kosti kao i mnogi drugi francuski crkveni velikodostojnici rade na tome da i Francuzi po uzoru na Belgijance osnuju u Africi nov katolički univerzitet. Smatra se da bi takav korak vrlo mnogo doprineo porastu katoličke inteligencije na crnom kontinentu.

Izrael. 15 km severno od Tiberijskog mora leži brdo Tell el Qedah. Već 1928 g. arheolog John Garstang prepoznao je tamo stari kanaanski grad Asor, koji je razorio Jozue (Joz 11, 10—11). U najnovije vreme profesor jevrejskog jeruzalemskog univerziteta Yadin produžio je iskopavanjima te došao do vrlo zanimljivih arheoloških otkrića. Otkriva se kulturna i politička istorija tog grada sve od doba Abrahama do uništenja izraelskog kraljevstva 722 godine.

Mauro Belandi iz Prato u Toskani ženio se Lorijanom Nunciati samo civilno. Kako je zaručnica bila iz katoličke kuće, to je biskup nastojao da je odvrati od toga koraka. Međutim uzalud. Stoga je napisao pismo da ga domaći župnik pročita sa propovedaonice. U njemu je gornji čin obeležen kao teško grešan, koji povlači za sobom i zbog sablazni određene crkvene kazne. Belandi je tužio župnika i biskupa zbog uvrede časti. Spor se nastavlja. U važećem konkordatu ima poseban član koji biskupima garantira slobodu vršenja svoje uzvišene pastirske i učiteljske službe. Međuvremeno Mauro Belandi je dobio sina, koji je bio kršten, a on sam pogođen srčanom kapi leži u bolnici.

Engleska. Anglikanski biskup Bell iz Chichester-a je tražio da se uz pretstavnike anglikanske crkve pozovu u dom lordova i biskupi katoličke Crkve i viši pretstavnici drugih konfesija u Engleskoj. Kuća lordova — gornji dom broji 872 člana, među kojima 26 pretstavnika anglikanske crkve.

Kineski general Čang Fa Kuči, koji je 1937 branio Šangaj pred Japancima, obratio se na katoličku veru. Obraćenik živi u Hongkongu.

Papa je primivši u audijenciju članove latinske unije za modu, između ostalog kazao i ovo: Lepota ljudskog tela ne sme se veličati kao cilj za sebe. Još manje je dozvoljeno degradirati njegovo natprirodno dostojanstvo. Moda sa svojim luksuzom ne sme biti uvreda nanesena onima koji žive od svog rada, niti cinička manifestacija nasuprot neimaštini, niti razmetanje dobara prelako stečenih.

Izmirenje sa Crkvom? Stevenisti su neka raskolna sekta u Belgiji i u francuskoj Vandeji. Nastala je 1801 godine, pošto su odbili konkordat, načinjen s Napoleonom. Prošle godine ta je sekta zamolila svetog Oca da im šalje biskupa, koji bi uredio njihov povratak u Crkvu. Papa je imenovao prognanog kineskog nadbiskupa Msgr Morela ap. vizitatorom pomenute sekte. Ovaj će sve učiniti da bude novom stadu duhovni otac.

U Italiji je donelo jedno jato ptica selica poruku 300 italijanskih zarobljenika koji se nalaze u nekom rudniku sibirskog artičkog pojasa. Radio Vatikan je 9. nov. 1957 emitovao na svim stranim emisijama vest, da je poruka primljena te da moli za daljnja obaveštenja. Dodata je poruka neka izdrže u čvrstoj nadi u Boga.

Amerikanka Marija Augusta Trapp ima već tri svoja sina kao laičke apostole u misijama na Novoj Guineji. Ona sada traži preko svog romana i filma koji je izrađen po njenom životu, mlade kvalifikovane ljude, da se prijave za rad u misijama. U Stowe, saveznoj državi Vermont ova je žena osnovala studijsko središte za misijske pomoćnike i pomoćnice, gde bi se mladi kandidati za misije u toku od 10 meseci pripremili za misijske zadatke.

Cvetni sneg nad Fatimom. 7 nov. 1957 desila se dosad neobjašnjiva pojava u Fatimi. Pod misom u kapeli Marijinog ukazanja, gde se tada nalazila grupa dece sa č. s. milosrdnicama, pojavio se iznenada na jasnom plavom nebu oblačić neznih pahuljica, koje su izgledale kao cvetni listici. Za nekoliko trenutaka svetište blažene Gospe bilo je ovijeno tim cvetnim pokrivačem. U Fatimi i okolini nikada još nisu videli takvu pojavu.

Apostolski eksarh grčkih istočnih katolika, koji ima svoje sedište u Atini, Msgr Geogr Calavassy umro je u Švajcarskoj u starosti od 76 godina. Pokojni je bio 1920 imenovan titularnim biskupom, a posle smrti biskupa Papadopulosa 1927 za ap. eksarha. Karitativnom delatnošću, naročito za vreme okupacije stekao je veliku popularnost te bio odlikovan od državnih vlasti ordenom Kristovog križa.

Ap. administrator Minska biskup Boleslav Sloskan, koji je okusio sovjetske zatvore i logore te živi sada u Brislu, slavio je 40 godišnjicu sovjetske revolucije u nemačkom svetištu Altötting, gde je na oltaru Majke Božje služio svetu misu za ruski narod.

Papa o odgoju. Članovima prvog kongresa evropskih privatnih škola Papa je u Castel Gandolfo prilikom audijencije govorio, da se duhovni i kulturni nivo pojedine zemlje odražava u stavu, koji zauzima prema svojim privatnim školama. Država koja traži za sebe odgojni monopol, postavlja se u opreku s osnovnim slobodama ljudske osobe. Ako politički režim želi da poštuje ljudski individuum i porodicu, onda mora priznati slobodu škole. Papa Pijo XII je naglasio, da leži pre svega na porodici dužnost da odgaja. Zadatak škole je da tu porodičnu obuku proširi, ali samo na temelju autoriteta koji joj podeljuje porodica. Zahteve zajednice na školskom području tumače pojedinci, organizovane grupe kao i kulturne i religiozne ustanove. Uplitanje države samo je tada poželjno i opravdano, kada treba tim snagama omogućiti veću efikasnost. Privatna škola ne sme biti jednostavno podvrgnuta političkoj moći, nego ima samostalnu ulogu, koja se temelji na pravima porodice. Evropska zajednica koja se planira, neće nikada naći svoju ravnotežu niti će moći da zauzme svoje mesto među svetskim silama, naglasio je konačno sv. Otac, ako ne bude zadojena najvišim ljudskim i kršćanskim tradicija-

ma i ne bude ubedljivo zagovarala prvenstvo duha.

Zajam za katoličke škole. Belgijski katolici vode tešku borbu za očuvanje svojih verskih škola. Uprkos Kolarovom zakonu, koji smanjuje odnosno ukida državnu subvenciju katoličkim školama, broj učenika u srednjim katoličkim školama porastao je za 8% u poređenju sa prošlom godinom. Kako su privatno skupljena sredstva nedovoljna za pokriće svih izdataka, to je kardinal Van Roey raspisao upisivanje crkvenog zajma u visini od 480 miliona belg. franaka za 12 godina uz 5% kamate. Postoji nada da će se na taj način spasti katoličke škole.

Lijon, jedan od najvećih francuskih gradova slavio je prošlog decembra 2000 godišnjicu svog postojanja. Sadašnji lijonski nadpastir kardinal Gerlier ima jednu od najstarijih biskupija. U 2 veku je tamo radio ugledan biskup i crkveni pisac Irenej koji je umro kao mučenik. 8. dec. 1852 godine bio je podignut na toranj Furviera kip bl. Gospe. Obzirom na to svake je godine Lijon bio na taj dan svečano rasvetljen. Prošlog 8. decembra to se naročito svečano obavilo pošto se tom pridružila proslava 2000 godišnjice grada. Tom prilikom kardinal Gerlier je posvetio grad Lijon Bezgrešnoj.

Katehetska škola. Pod pokroviteljstvom kardinala Van Roey-a središte internacionalnog studija za religiozno obrazovanje organizovalo je „Internacionalnu katehetsku godinu". Ova traje 25 nedelja, od 20 oktobra 1957 do 20 juna 1958 godine. Predaje se 15 časova nedeljno. Pomoću istovremenog prevoda predavanja moguće je svaki čas slušati na francuskom, engleskom i nemačkom jeziku. Program obrađuje cilj i sadržaj kateheze, psihologiju i versku sociologiju te metodiku. Radne grupe i škole za praktičnu primenu omogućuju ozbiljan rad. Na kraju će biti ispiti i kursisti će moći steći diplomu. Upisani slušači pripadaju 25 nacijama.

U Južnom Vietnamu radi kršćanski radnički sindikat, u kome je organizovano već preko 400 000 članova. Oni su velikim delom još neznabošci. Preko svog sindikata upoznaće se s kršćanskim socijalnim načelima.

Kardajn ili Veroneze? Na pitanje ko je bio najzaslužniji katolički čovek 1957 godine, navode se Kardajn i Veroneze. Msgr Kardajn je osnivač žosista, radničke katoličke akcije, koja je prošlog avgusta imala u Rimu svoj prvi svetski kongres. Došlo je preko 32 000 radnika iz 85 nacija. — Vittorio Veronese je generalni sekretar stalnog komiteta međunarodnih kongresa laičkog apostolata. Bio je duša drugog svetskog kongresa laičkog apostolata, koji se prošlog oktobra održavao u Rimu. Sada je Veronese generalni sekretar Uneska, međunarodne prosvetne organizacije, pa će moći na visokom svetskom forumu zastupati kršćanska načela.

Japanci u Braziliji. Naseljavanje Japanaca u toj južnoameričkoj državi nastavlja se. Ima ih već oko pola miliona, većinom u saveznoj državi Sao Paulo, gde su dobri uzgajivači pirinča i kave. Posebna katolička organizacija vodi brigu oko useljavanja Japanaca iz njihove prenapučene domovine.

Socijalno poreklo francuskih biskupa. Za 70 francuskih biskupa izgleda ovako njihovo socijalno poreklo: 19 biskupa sinovi su pripadnika slobodnih zvanja, petorica oficirski sinovi, desetorica činovnički, dvanaestorica seljački, šesnaestorica zanatlijski i radnički, a osmorica sinovi trgovaca. Kardinal Roques iz Rennes radnički je sin, a kardinal Feltin iz Pariza sin javnog beležnika.

Kardinal Piazza umro. Pokojni kardinal Giovanni Piazza, rodom iz severne Italije, umro je 30 novembra 1957 u starosti od 73 godine. Pripadao je redu bosonogih karmelićana. 1935 postao je venecijanski patrijarh, 1937 kardinal, a 1949 sekretar konsistorijalne kongregacije i jedan od šest kardinala biskupa.

Kineski kardinal Tien, koji se posle dvomesečnog putovanja po Dalekom Istoku i zadržavanja na Formozi, vratio u Rim, sada leži teže bolestan na Monte Mario. Boluje od teške srčane bolesti, a i oči su mu oslabile.

Beli oci upravljaju 43 crkvene provincije u Africi. 72% svih njihovih članova radi u afričkim misijama i to: 2 597 svećenika i 510 braće laika. Njihova teritorija je 25 puta veća od Savezne Nemačke, ali ipak na njoj živi samo 26 miliona stanovnika, među njima 4,75 miliona katolika i jedan milion katehumena. Trećinu svih katehumena na svetu imadu dakle beli oci. Njima pomažu 522 afrička svećenika i 1 603 č. s. Crnkinje.

Papa o prilagođavanju redovnika potrebama vremena. Sveti je Otac primio u audijenciju 400 učesnika drugog svetskog kongresa iz 30 zemalja za proučavanje redovničkog života. Radi se o muškim i ženskim redovničkim zajednicama. Papa je naglasio da kršćanski ideal savršenosti u svojim bitnim elementima ne treba nikakve promene i obnove. Ali kako su se desile krupne promene u uslovima života, potrebne su u izboru sredstava izvesne promene. Papa je u podužem delu govora raščlanio specijalne probleme prilagođavanja i obnove za redovničke osobe. Iako su bitne obaveze jasno izražene, ipak nije zabranjeno članovima redova i kongregacija pozabaviti se sredstvima za obnovu i prilagođavanje. Iznad svake diskusije stoji poštivanje redovničkih pravila i održavanje redovničke discipline, čime se zabranjuje prisvajati si ono što spada u nadležnost starešina. — Što se tiče odnosa sa Svetom Stolicom, naglasio je papa Pijo XII, ti su božanskog porekla, pa moraju zato ostati netaknuti i sveti. Odnosi između redova i crkvene hijerarhije treba da nose oznaku poverenja, pravog razumevanja i susretljivosti. Centralizacija je protivna duhu rimskih papa i Svetoj Stolici u svakom pogledu. Apostolska Stolica se međutim ne može odreći svoje posebne uloge da je vodeće središte katoličke Crkve. Iako ona prepušta zakonito postavljenim starešinama inicijativu, po pravilima predviđenu, Svetoj Stolici ipak ostaje puno pravo da vrši funkciju nadzornog organa.

Holandija. Holandsko poslanstvo kod Svete Stolice bilo je 9. dec. 1957 podignuto na stepen ambasade. Zbog unutarnjepolitičkih prilika u Holandiji rang zastupnika Svete Stolice u Hagu ostao je nepromenjen — samo internuncije. Sadašnji internuncije nalazi se već 22 godine akreditovan u Hagu i nosi ad personam naslov nuncija.

Civilno krštenje. Općinsko veće u Vizile (Isère, Francuska) je odlučilo da se uvede civilno krštenje. Objavljujući tu odluku pretsednik opštine Furije je izjavio: Bezverne porodice moraju doći sa svojom decom na ured pretsednika opštine, gde će pretsednik njima i njihovim prijateljima, koji imaju ulogu kumova predložiti neki tekst na podpis. U tom tekstu stoji da roditelji stavljaju svoju decu pod zaštitu republikanskog zakonodavstva te da se kum odnosno kuma obavežu da će posle smrti roditelja preuzeti njihovo mesto i da će nadzirati odgoj dece, koja su bila krštena u kultu jedinstva i bratstva.

Bolivija. Između bolivijske vlade i Svete Stolice zaključen je dogovor o radu misionara. Prema tom sporazumu utvrđeno je da će apostolski vikarijati preuzeti poučavanje katoličke veronauke na svim javnim školama na teritoriji njihove jurisdikcije. Ap. vikarima je dalje priznato pravo da osnivaju i upravljaju osnovne, srednje i stručne škole. Drugi deo dogovora sadržava uredbe kojima se nastoji doprineti civilnom razvoju misijskih područja.

Indija. U saveznoj državi Madjah Pradeš posebna državna komisija, sastavljena od poznatih protivnika kršćanstva, izradila je izveštaj o radu kršćanskih misionara. Izveštaj je u vrlo izopačenom svetlu prikazao misionarski rad. Protiv toga diglo se mnogo protesta. U poslednje vreme izašle su dve knjige, pisane od laičkih pretstavnika svih kršćanskih konfesija u Indiji, u zaštitu kršćanskih sloboda.

Svećenička zvanja u Francuskoj. Francuska je podeljena crkveno na 82 biskupije. Za 30 godina, od 1926—56 izgubila je 3200 dijecezanskih svećenika, tako da ih je 1956 imala samo još 38743. Za to vreme stanovništvo je Francuske poraslo za 3 miliona. — Za poslednjih 10 godina broj bogoslova snizio se za 20%. Od 1947—51 prijavilo se 6092, od 1952—56 samo 4889 bogoslova. — Priliv u dečačka semeništa je porastao za to vreme, ali ne dovoljno u poređenju s porastom stanovništva. Dok je ranije prosečno svaki šesti dečak koji je stupio u dečačko semenište postao svećenik, danas je to tek svaki deseti. — Vrlo je zanimljivo što je od 2700 anketiranih mladih svećenika dve trećine izjavilo da su imali svećeničko zvanje pre 13 godine. Svećenička se zvanja najviše pojavljuju pre puberteta. Od anketiranih malih semeništaraca gotovo polovina (43%) izjavilo je da zahvaljuju svoj svećenički poziv uticaju nekog svećenika, a gotovo jedna četvrtina (24%) zahvaljuje svoje zvanje domaćoj porodici.

Broj redovničkih zvanja u zemljama s francuskim jezikom. Francuska ima 13000 svećenika redovnika, 7500 braće pomoćnika, 1000 redovnica sa strogom klauzurom, 40 000 redovnica bolničarki, 40 000 redovnica učiteljica, 40 000 redovnica župskih odgojiteljica, ukupno dakle 130 000 redovnica. Sem toga ženski svetovni instituti imaju 15 000 članica. — Belgija ima 9 400 redovničkih svećenika, 4 000 braće pomoćnika i 45 000 redovnica. — Kanada ima više od 6 000 redovničkih svećenika, 10 000 braće pomoćnika i preko 50 000 redovnica.

Kardinal Mimmi nasledio je kardinala Piazza. Sveti je Otac imenovao napuljskog nadbiskupa kardinala Mimmi sekretarom Konzistorijalne kongregacije. Novi kurijalni kardinal je star 76 godina te se nalazio u Napulju 5 godina, a kardinalom bio je imenovan 13 januara 1953.

Brazilija. Brazilijanski biskupi su na svojoj konferenciji prihvatili plan nekog holandskog misionara da se otvori posebna škola preko radija. Radijska će se mreža protezati na sve područje Amazone. Prema planovima firme Philips, glavna radijska stanica od 50 kilovati treba da bude u Téfé, a s njom bi bilo povezano više pomoćnih stanica kojima bi bila dovoljna snaga od 10 kilovata.

Poljska. Na pobudu poljskih radnika na zemljište bivšeg nacističkog logora u Osvijecimu podićiće se katolička crkva na spomen 4 miliona osoba, koje su tamo izgubile živote.

U Ekvadoru u Južnoj Americi biskupi su održali prvu zajedničku biskupsku konferenciju pod pretsedništvom kardinala Karla Marije de la Torre, nadbiskupa u Quito. Bilo je nazočno 11 biskupa i 4 apostolska prefekta. Ekvador broji 3,7 miliona stanovnika, od kojih 95,2% su katolici. Podeljeni su u 379 župa, a imaju 1135 svećenika. Župe su dakle vrlo opsežne.

Madžarska. Vrhovni državni sud osudio je na smrt potpukovnika Palinkas Pallavicini, pošto je u oktobru 1956 oslobodio kardinala Mindszentija iz zatvora te ga doveo u Budimpeštu. Smrtna je kazna već izvr-

šena. U Budimpešti se vodio isto proces protiv 15 katoličkih svećenika, među kojima je bio i kardinalov sekretar. Optuženi su bili da su u oktobarskom ustanku opljačkali državni ured za crkvene poslove te poduzeli korake protiv takozvanih režimskih svećenika. Na posljednjem zasedanju madžarskog parlamenta pojavila su se i tri katolička svećenika u klupama narodnih poslanika. Time su upali u ekskomunikaciju kojom ih je kaznila sveta Koncilska kongregacija.

Bogoslovija za susednu zemlju. Pre 20 godina nadbiskupija Santa Fe u saveznoj državi New Mexico u SAD podigla je pomoću američke hijerarhije bogosloviju za meksikanske svećeničke kandidate, kako bi se mogli posle verskog progonstva vratiti u svoju zemlju. Dosad je ta bogoslovija „Montezuma" dala Meksiku 966 svećenika. Ove godine stupilo je 263 nova bogoslova u taj seminar iz 30 od 36 svih meksikanskih biskupija. Postoji nada da će ove godine hiljaditi svećenik izaći iz „Montezume".

Križ bez Krista. Fulton Sheen se izrazio duhovito: Staljinizam ima jednu dobru stranu: uspostavio je disciplinu i požrtvovanost. Izabrao je Križ bez Krista. Zapad je međutim izabrao Krista bez križa. Ali ova dva dela ne mogu biti razdvojena: križ i Krist sačinjavaju jednu celinu. Spomenuti biskup polaže velike nade u kršćansku budućnost Rusije.

Biskup iz Leirije José Alvez Correia da Silva, poznat kao „fatimski biskup" umro je u starosti od 85 godina. Taj je biskup vodio ispitivanja o fatimskim ukazanjima te ih priznao kao istinita.

Radio Vatikan prenosi vesti na 29 jezika. U poslednje vreme došli su i skandinavski jezici na red. Za bližu budućnost predviđa se uvođenje japanskog i nekog crnačkog, verovatno kisuahili jezika. Posle uvođenja novih instalacija, Vatikanski bi se radio imao dobro čuti.

Nije zaboravio na zavet. U Nemačkoj izvukli su ispod razbijenog automobila živog čoveka — menažera Stefana Baranskog. Očekivali su da će podleći ranama. Baransky se oporavio. Ostavljajući bolnicu on je svečano izjavio: Obećajem vam da će grad Hof (gde se naime lečio) dobiti staračku dom kao izraz moje zahvalnosti. Baransky se dao na posao. Vlastitim radom i skupljanjem priloga već je predao gradskom veću svotu od 20 000 maraka, dve trećine potrebne svote. Retki su takvi primeri!

U SAD bilo je poslednjih 10 godina kršteno 100 000 Crnaca, tako da je sada 550 000 Crnaca katoličke vere. Među njima rade 73 domaća crnačka svećenika. Oko 30 redova i kongregacija imaju Crnce među svojim članovima. Američke Crnkinje same vode tri ženske kongregacije.

Križ u čekaonici. Na glavnoj železničkoj stanici u Passau visi lep umetnički križ. Neki tamošnji svećenik je načinio molbu, i savezna železnička uprava u Regensburgu rado je dozvolila da se u čekaonici pričvrsti lepo izrađen drveni križ.

Austrijska misijska družba poklonila je misijama već 175 puhovih motora i lep broj ostalih vozila.

Španjolski nadbiskup u Valenciji Marcellino Oleachea Loizaga dao je svoj biskupski križ na javnu dražbu, kako bi na taj način pomogao svojim vernicima koji su nastradali od poplave. Preko radija našao se kupac, koji je bio spreman da plati za prsten oko 15 miliona dinara.

Rad svetog Oca. Prošle godine 1957 Papa se zdravstveno, uprkos visokoj starosti od 81 godine, odlično osećao i razvijao izvanredno naporan rad. U toj je godini primio oko 900 000 osoba, i to: 800 000 u generalnim, 64 000 u specijalnim i 797 osoba u privatnim audijencijama. Za to vreme održao je 98 govora, od kojih 38 na francuskom, 24 na italijanskom, 15 na engleskom, 11 na španjolskom, 6 na nemačkom, jedan na portugalskom i dva na latinskom jeziku. Za to vreme Papa je izdao četiri enciklike i dve apostolske konstitucije. Od važnih svetskih ličnosti Papa je primio pretsednika francuske republike Rene Kotija, pretsednika nemačke savezne republike Teodora Heuss-a, i princa i princezu iz Monaka, potpretsednika SAD Richarda Nixon-a i nemačkog kancelara Adenauera.

Lurdska ozdravljenja. Crkva je dosad od svih ozdravljenja koja su se u Lurdu dogodila, priznala samo 54 kao čudesna ozdravljenja. Međutim Lekarski ured u Lurdu ima detaljne podatke za 1200 ozdravljenja, a sumarne još za 4000. Niko ne može kazati da je Crkva u tom pogledu nesavesna. Pre bi joj se moglo reći da je suviše spora te da radi prevelikom opreznošću. Ali drži se pravila da je bolje 100 čudesa propustiti nego u jednome pogrešiti. Da može Crkva jedno ozdravljenje proglasiti čudesnim, traži se: 1) da se radi o bolesti kod koje su zatajila sva medicinska sredstva, 2) da je bolesnik iznenada bez rekonvalescencije ozdravio, 3) da je bolesnik potpuno zdrav te se bolest nije ponovila, 4) da se crkvenoj komisiji predlože sledeća dokumenta: a) izvid domaćeg lekara, b) potvrda Lurdskog ureda i Komisije u Parizu, c) rentgenološki i laboratorijski nalaz kao i d) potvrda Lekarskog ureda u Lurdu da je nakon godinu dana ozdravljeni još potpuno zdrav. Ako nedostaje i jedan jedini dokumenat Crkva ne pristupa ispitivanju slučaja.

Za otvaranje Marijanske godine u Lurdu 11 februara o. g. određen je lijonski nadbiskup kardinal Gerlier, pošto je bio ranije lurdski biskup.

Blagdan sv. Lucije svečano se slavi u Švedskoj kao praznik svetla. Taj se običaj može pratiti sve do 16 veka, kada je po starom julijanskom kalendaru taj dan bio najkraći u godini, pa su ga rasvetljavali umetnim svetlom. — Taj dan i sada domaćica ili jedna od njenih kćeri dolazi u sobu ovenčana lovorom, noseći zapaljenu sveću na glavi rano ujutro te sipa kafu članovima porodice i deli poklone u šafranovoj boji.

Iznenadno ozdravljenje. Redovnica uršulinskog samostana Cannobio Marija Brusati obolela je na očima od glaucomi. Lekovi joj nisu ništa pomogli. Bolest je zahvatila oba oka. Lekar u Cannobiu dr Pinolini savetovao je bolesnici da putuje u Lurd, jer bi je samo čudo moglo spasti. Bolesnica je međutim otišla u Milano na grob pokojnog kardinala Schustera. Dugo se molila na njegovom grobu. Kad se upodne podigla od groba, odjednom joj je zableštalo jako svetlo pred očima: ozdravila je. — Jelka Biella, mlada žena iz Bernareggio, obolela je od limfosarkoma na vratu. Otišla je u bolnicu. Kako su sva druga sredstva otkazala, lekari su se odlučili za operaciju. Žena se u velikoj stisci utekla pokojnom kardinalu Schusteru za pomoć, a njegovu relikviju je imala kod sebe. Drugo jutro lekar skine omot, a vrat je bio potpuno zdrav.

UREDNIKOVA POŠTA

M. Š. Odgovor: Samo je naša Crkva prava Kristova Crkva. Katolik se najlakše spasi, pošto ima najviše sredstava na raspoloženju. To je redovan put k spasenju. Pripadnici drugih crkava i vera mogu se spasti, ako su ubeđeni da je njihova vera prava te se drže propisa svoje vere. Teškog se greha mogu osloboditi oni, koji nemaju sakramenta pokore, samo savršenim pokajanjem.

ZADAR. Pitanje: Da li je spojiv socijalizam sa kršćanstvom? Odgovor: Sve je ovisno od toga na kakav socijalizam mislim. Ako mislim na ortodoksni marksistički socijalizam, koji uči da postoji samo materija, a duh da je samo nadgradnja materije, takav socijalizam nije spojiv sa kršćanstvom. Kršćanstvo uči da ima Bog, anđeli, ljudska duša, koja i posle smrti živi svu večnost, a marksistički socijalizam sve te stvarnosti poriče te ih smatra plodom ljudske mašte. Engleski socijalisti odnosno laburisti ne usvajaju marksizam kao svoju ideološku podlogu, nego ostavljaju u pitanju svetovnog nazora svojim članovima potpunu slobodu. Mnogi vodeći laburisti su čak duboko religiozni ljudi. Oni zastupaju u politici i nacionalnoj ekonomiji stanovište da mora država odnosno zajednica raznim zakonskim merama jače zaštititi siromašnije slojeve. Veći deo engleskih katolika pristalice su laburista. U novije vreme i austrijski socijalisti napuštaju marksističku ideologiju, kako bi omogućili vernim katolicima stupanje u njihove redove.

Š. M. Pitanje: Da li kao katolik mogu verovati da je materija večna? Što o tome naučava Crkva? Odgovor: Sveti Toma Akvinski je mislio da pojam večna materija ne krije u sebi ništa protuslovnog, da bi prema tome materija mogla biti večna, a stvarno da nije, pošto nas vera jasno uči da je Bog stvorio sve štogod postoji. Moderna nauka, koja proučava zemlju i nebeska telesa, govori o starosti zemlje, sunca i zvezda, o trošenju kinetičke energije. A sve što stari i umire, ima i svoje rođenje, svoj početak. Zdrava kršćanska filozofija i pozitivna moderna nauka saglasne su da je pojam večna materija protuslovan, da materija ne može da bude večna, nego je nužno u vremenu stvorena. Ko bi želeo iz pijeteta braniti u toj tački pogrešno stanovište sv. Tome Akvinskog, Crkva ga neće osuditi.

Š. M. Z. Pitanje: Da li u svetom Pismu piše nešto o zemlji, suncu, o njihovom obliku i slično? Odgovor: Svakako sveto Pismo piše i o tim stvarima, i to jezikom onih ljudi i onog vremena, kada je nastalo. Sveti su pisci o prirodnim pojavama na zemlji i na nebeskim telima govorili onako, kako su ih njihovi savremenici pretstavljali. Njihov zadatak nije bio da pružaju naučne stručne podatke, nego da daju versko moralnu pouku. Bilo je crkvenih ljudi, koji su mislili da je Ptolomejev geocentrični sistem, da se dakle sunce kreće oko zemlje, potvrđen svetim Pismom te da je otstupanje od toga, atentat na veru. Ta su vremena odavno prošla.

UČ. Pitanje: Da li su stvarno već 1000 godina pre Krista u Egiptu slavili Božić? Da li ima egipatska božica Izida koja doji dete Horusa kakve veze s bl. Devicom Marijom, koja drži Isusa u krilu? Da li je mladi Mitra koji ubija bika uzorak za Krista Spasitelja? Takva su se naime mišljenja pojavila i u našim novinama. Odgovor: Mišljenje da je kršćanstvo plagijat (kopija) raznih istočnjačkih religija i tajanstvenih poganskih kultova neodrživo je. Kršćanstvo se temelji na jevrejskoj religiji, ali ga je Krist sam bitno upotpunio i usavršio. Ako ima neko zadovoljstvo u tome da vidi u Rafaelovoj Madoni plagijat kipa egipatske božice Izide koja doji boga Horusa, pokazuje da ima bujno razvijenu maštu, ali slab dar trezvenog prosuđivanja. Vanjske sličnosti ne dokazuju stvarnu zavisnost. Svaka majka sa detetom u krilu slična je svakoj drugoj majci s detetom. Ako je Rafael tražio model za svoju Madonu, valjda mu nije trebalo otići u Egipat i tražiti Izidu, nego mu je svaka pobožna majka mogla dati inspiraciju za Madonu. Uzgred valja spomenuti da devičansko majčinstvo Marijino nije isto što i njeno Bezgrešno začeće. To su dve različite dogme, kojih se sećamo na dva različna praznika. Mnogi istočni kultovi su personifikacija i pobožanstvenje izvesnih prirodnih pojava. Perzijanski bog Mitra ubija bika da bi njegovom krvlju obezbedio život ljudima. Time je dramatizovana i personifikovana prirodna pojava: staro umire, da bi

rastao iz toga novi život. Kristova smrt na Golgoti nema nikakve veze s bogom Mitrom. — Međutim valja pošteno priznati da se u starom Rimu na 25 dec. slavio blagdan nepobedivog sunca i da je Crkva namerno na taj dan odredila svetkovanje Kristova rođenja. Time je za kršćane taj blagdan dobio sasvim novi sadržaj. Postoji i neka dublja veza između sunca i Krista. Kao što je sunce izvor prirodnog života, tako je i Krist izvor duhovnog života za ljudski rod. Pokušaj rastumačiti kršćanstvo kao smesu istočnjačkih religija i kultova, a možda i nekih filozofija itd. naziva se sinkretizam. Njime su se isticali razni liberalni protestantski teolozi i arheolozi prošlog veka kao i početkom ovog veka. Sinkretizam je stvar prošlosti.

P. D. Odgovor: Može biti da se nekima članak „Fatima 13 oktobra 1917" nije sviđao. To da su se ljudi različno izražavali o kretanju sunca, ne umanjuje vrednost njihovih izjava, nego je pre povećava. Pojava na suncu je bila tako izvanredna, sastojala se iz mnogih delova, pa je razumljivo da su se ljudi slabo znali izražavati o njoj, te je svako istaknuo onaj detalj koji se njemu činio najvažnii, odnosno, bio zanj najjači. Važno je da nije bilo nikoga tamo, koji bi izjavio da nije ništa video. Što su čudo na suncu videli samo u Portugalu, i to samo na izvesnom odstojanju od Fatime, ne umanjuje verodostojnost pojave. Za najobjektivniji sud dovoljna su dva verodostojna svedoka. Nenazočni ljudi ne mogu biti svedoci ni za ni protiv.

ZN. JAS. Odgovor: Raduje me što imate mladog vrednog duhovnog pastira. Samo ga lepo slušajte! Istrajnim radom i polagano duhovni život u župi će ojačati: deca će rado dolaziti na veronauku, dečaci će se natecati ko će savršenije posluživati kod oltara, odrasli, muško i žensko, podićiće lepotu službe Božje lepim pučkim pevanjem. U Marijinoj godini želim vam izdašnu Marijinu pomoć.

M. S. Odgovor: U svakom žitu ima kukolja. I svećenici smo ljudi s ljudskim slabostima i manama. Istorija nam govori, da su patrijarsi, biskupi i svećenici bili na crkvenim saborima osuđivani zbog krivih nauka pa i zbog nemoralnog života. Crkva je prošla kroz raznovrsne vihore i oluje, a najveća poniženja je doživljavala od svojih nevrednih službenika. Da uprkos svim slabostima ljudskog elementa Crkva nije propala, nego se ponovo rascvetala i širila, dokazuje da je Božja ustanova i da će ostati do sudnjeg dana. Konačno valja znati da ne pretstavlja Crkvu neki svećenik ili biskup, nego u naše vreme papa Pijo XII. Njegov rad za vreme prošlog rata daleko je iznad svake pomisli da bi bio on umešan u ratni sukob, te bi se i najzadrtiji neprijatelj Crkve morao takvih prigovora stideti. Papa je bio sve vreme najodaniji pobornik mira i heroj samarićanske ljubavi prema žrtvama prošlog rata. Tek istorija će ispravno moći da proceni njegove zasluge. Ako vas neko uznemiruje grdeći tog ili onog svećenika, kažite mu mirno da niste vi sudac službenicima Crkve te da uprkos eventualnim slabostima pojedinih crkvenih ljudi, sjaj katoličkog svećenstva ipak nije pobledeo.

M. K. Odgovor: Čestitam da ste „u povijesti otkrili" Boga. To je dobar temelj na kome valja tek izgrađivati dosledan kršćanski život, a toga bez učestvovanja u crkvenom životu nema. Već je sv. Ciprijan rekao: „Ne može imati Boga za Oca, ko nema Crkve za majku".

K. R. Odgovor: Pre nekih 20 godina izdao je Dr Bernardin Polonijo životopis bl. Nikole Tavelića. U novije vreme piše o njemu P. Dr Antun Crnica, vicepostulator u radu za kanonizaciju tog Blaženika. Koliko mi je poznato, po nekim se crkvama moli za tu stvar. Da li se još mogu negde dobiti njegove sličice, ne znam.

SIMEON

Na ruci je mojoj maleno dijete,
ljepota Tvoje božanske moći,
spasenje poslije vjekovne bijede.
Najveću sreću mi vidješe oči.

Sunce će biti narodu svakom.
Onima, koji još ne znaju Boga,
pokazati će nebeske puteve,
podići slavu naroda svoga.

Širokim svijetom mnogi će silu
Njegovu vidjet, gdje nasilja ruši.
Krute će riječi na Njega dići
i biti će, Majko, mač Tvojoj duši.

Veliki dan su svjetla nebesa
uzdigla Tebi u vjeri mojoj.
Otpusti me sada, svojega slugu,
veliki Bože, po riječi svojoj.

BIJELA GOSPA U LURDU

2. Gospina miljenica

Sva se povijest Bijele Gospe u Lurdu temelji na svjedočanstvu siromašne četrnaestogodišnje djevojčice Bernardice Subirùs.

Tko je bila ta djevojčica? — Čime je dokazala, da joj se može vjerovati? — Da se ovdje možda ne radi o bolesnom priviđenju neukog djeteta? Ili još gore: da se tu ne krije lukavo smišljena varka njezinih roditelja ili mjesnog svećenstva?

Ta su se i slična pitanja često postavljala kroz ovih sto godina lurdske povijesti i još se neprestano ponavljaju.

Odgovori na ta pitanja veoma su različni. Jedni tvrde, da su glasovita — za neke su zloglasna — Bernardičina viđenja puka izmišljotina; da ona u stvari ništa nije vidjela! — Drugi su, s još više razloga, uvjereni, da Bernardica nije lagala, pače, nije bila ni kadra lagati!

Da i naši čitatelji uzmognu izreći svoj sud, evo kratkog prikaza male Bernardice, sada svete Marije Bernarde.

*

Bernardica se rodila u Lurdu 7. I. 1844. kao prvo dijete Franje Subirùs i njegove supruge Lujze Kasterò. Franjo je zanimanjem bio mlinar. Nije imao svoga mlina, nego je uzimao pod zakup sad ovu, sad onu vodenicu kojih je u Lurdu bilo više. I on i njegova mlada žena bijahu vrlo čestiti ljudi, dobri kršćani, ali dosta slabi gospodari. Tako se dogodilo, da su od prilično imućnih radnika pali gotovo na prosjački štap. Baš u doba ukazanja oni su sa svoje četvero djece živjeli u maloj podrumskoj sobici nekadašnje lurdske tamnice: najsiromašniji među siromašnima...

U toj siromašnoj obitelji mnogo se trpjelo i dosta gladovalo, a najviše je trpjela upravo Bernardica. Bilo je to vrlo nježno dijete ,tankoćutno i pobožno. Nitko nije od nje nikada čuo nevaljale riječi; nikada se nije potužila na svoju bijedu. Videći, koliko se brižljivi roditelji staraju za nju i njezinu mlađu braću, nastojala je da im svojom ljubavlju i nježnošću uzvrati toliku ljubav. Ali malo im je mogla pomoći, jer je bila slaba zdravlja. Još u šestoj godini počela ju je tištati zaduha, a u jedanaestoj jedva se otela koleri. To je sve činilo, da je ostala sitna rasta i bila vrlo osjetljiva na promjenu vremena.

Neko vrijeme je provela kao pastirica u obližnjem selu Bartresu. Svojom anđeoskom jednostavnošću i veselošću privukla je na se pozornost onih seljana. Nije još znala ni čitati ni pisati, s velikom poteškoćom je učila katekizam, pa još nije bila pripuštena k prvoj Pričesti, a to ju je vrlo žalostilo. I molitava je znala malo naizust, no ono, što je znala, rado je molila. Osobito je voljela krunicu. Uz neko stablo složila je od kamenja oltarić, na nj prislonila sličicu Presvete Djevice i onda klečeći i zaljubljeno gledajući u svetu sličicu sa svim žarom ponavljala **Zdravo, Marijo!**...

U onoj lijepoj Božjoj prirodi, okružena svojim ovčicama, koje su po planinskim rudinama mirno pasle, a od vremena do vremena do nje dotrčalo i umiljavalo se ono najmanje janješce, — pričinjala se mala pastirica kao neki blagi anđelak s drugog svijeta...

— Zašto voliš baš to najmanje janje? — pitali su je.

— Zato ,što je najmanje. Ja volim sve, što je maleno! — rekla je Bernardica.

I eto, toj maloj, nevinoj djevojčici ukazala se Bijela Gospa u spilji na Masabjelu. Tko je ta Gospa, Bernadica nije znala, ali njezino je srce slutilo, da je to Ona, kojoj se onako žarko molila u Bartresu...

*

Kad se u Lurdu pročulo, da je kćerka siromašnog mlinara-nadničara Franje ugledala u spilji kod Gave neko tajanstveno viđenje, tihi pirinejski gradić silno se uzbudio. Domalo se govorilo samo o tome, a iz Lurda pošao je glas i dalje. Nije prošlo mnogo, pa je čitava Francuska znala za Lurd i malu Bernardicu.

I mešljenja su bila podijeljena. U početku malo je tko tu stvar uzeo ozbiljno. Osobito su Bernardičini roditelji nastupali vrlo odlučno: strogo su zabranili Bernardici govoriti o stvari, a ni pod kojim uvjetom nije smjela više poći na Masabjel. Poslušna Bernardica nije ni pomišljala na to, da se usprotivi volji svojih roditelja. Međutim neka tajanstvena sila gonila ju je opet onamo. Po savjetu ozbiljnih ljudi roditelji su popustili od prve strogosti. Bernardica je opet dolazila k spilji ,a za njom sve više i više ljudi...

Sad se umiješala i policija. Pozivani su na odgovornost roditelji, paće je nedužni Franjo morao devet dana odležati u zatvoru! A onda ona dosadna i zapletena ispitivanja, kojima su siromašnu djevojčicu mučili državni carski tužilac, pa redarstveni povjerenik, pa istražni sudac s tisućama doskočica, s prijetnjama i laskanjima! To su bile takve kušnje da je najnoviji povjesnik lurdskih ukazanja profesor Lorantèn mogao reći:

— Ne mislim, da su ti ljudi radili iz zloće. Oni su tražili istinu ili red. Ali uvjerenje, s kojim su išli za tim ciljem, činilo ih je nekada strašnijima nego da su radili iz zlobe...

A Bernardica je neustrašivo ustrajala kod svog svjedočanstva! Nikada je nisu ulovili u riječi, ničim je nisu mogli zastrašiti!

Bio je samo jedan čovjek u Lurdu, kojega se ona zaista bojala. Bio je to strah iz poštovanja, ali ipak ozbiljan strah. Taj čovjek bijaše čestiti i „strašni" lurdski župnik Peramàl. On nije htio ni da čuje o nekakvim viđenjima. A ipak je morala poći k njemu, da mu saopći Gospinu želju o kapeli i procesiji. Sa strahom i u pratnji svoje tetke Bazilije, ali ipak odvažno, ona je izvršila Gospinu naredbu.

Tko je god imao prilike da s Bernardicom govori o događajima pred spiljom, a pogotovu oni sretnici, koji su je mogli promatrati za vrijeme njezinih viđenja, morali su — htjeli ili ne htjeli — priznati, da djevojčica ne laže niti hini. A čudesna ozdravljenja po vodi, što je provrela ispod njezinih prstiju, davala su njezinim riječima potvrdu višega reda.

*

Nema sumnje, Bernardica je govorila istinu! A najsjajniji dokaz te istine — bila je ona sama! Jednostavna i priprosta, kakva je bila prije svojih nebeskih viđenja, ostala je ona i poslije njih. Nikada se nije isticala. Nikada nije sama počinjala govoriti o ukazanjima i vidljivo su je gnjavili svi oni, koji su dolazili da je ispituju, da

joj se dive, da joj se preporuju... Nazivali su je s v e t i c o m a ona je trpjela radi toga i bježala od ljudi. Bila je sretna, kad se mogla skloniti u samostan Časnih Sestara ljubavi i kršćanskog odgoja u N e v e r u, daleko od Lurda, pod imenom Sestre M a r i j e B e r n a r d e.

S tim dokazom spojen je i stav Bernardičinih roditelja. Kako su bili siromasi, dok se nije znalo ni za njih ni za njihovu kćer, takvi su ostali i p o s l i j e! Nikad ni jednog novčića nije Bernardica dopustila da prime ni oni ni njezina braća od darežljivih posjetilaca, koji su im velikodušno nudili i većih svota. — — —

Bijela Gospa u Lurdu odabrala je tu nevinu i priprostu djevojčicu da bude njezina vjesnica među ljudima. Bernardica je tu svoju misiju izvršila na putpuno zadovoljstvo svoje Gospe. Za sebe nije tražila ništa!... Ali njezina vjernost zaslužila je nagradu. Koja je to nagrada?

— Ne obećavam ti, da ću te učiniti sretnom na ovom svijetu, nego na drugome...

Tako je Bijela Gospa rekla svojoj miljenici 18. veljače 1858. za trećega viđenja. I Bernardica će izvršiti i tu svoju misiju najsavršenije. Kad su se za njom zatvorila vrata samostana Sv. Žildarda u Neveru, zapitala je: — Šta se radi s metlom, kad je izvršila svoju službu? — Odloži se negdje u kut. — Pa dobro, to je odsada moje mjesto!

U svojoj 23. godini Bernardica je postala redovnicom (29. VII. 1866.) i poživjela do 16. IV. 1879. Nepunih trinaest godina, ali ispunjenih samozatajom, neprestanom molitvom i tihim trpljenjem fizičkih i duševnih patnja. Sav taj herojski život ž r t v e bio je namijenjen ispaštanju za grijehe ljudi, kao naknada Božjoj Pravdi i prošnja Božjemu Milosrđu za obraćenje grešnika.

Rosljednja njezina molitva bila je njezina najmilija molitva — Z d r a v o m a r i j a. Kad je došla do riječi: moli za nas..., ona je dvaput ponovila: moli za me bijednu grešnicu... bijednu grešnicu sada i na čas smrti moje... Malo prije bila je rekla: — Bože moj, ja Te ljubim... I tiho je preminula.

13. VIII. 1913. sv. Pijo X. potpisao je dekret o uvođenju njezinog postupka, koji je završen sa svečanom beatifikacijom 14. VI. 1925. u prisutnosti dvadeset tisuća hodočasnika.

Na dan Neoskvrnjenog Začeća, 8. prosinca 1933. Papa Pijo XI. proglasio ju je svetom. Ove godine slavimo 25-godišnjicu tog događaja...

(Nastavit će se)

BL. NIKOLA TAVELIĆ I DJECA

Među mnogobrojnim milostima, koje je Bl. Nikola Tavelić u posljednje vrijeme udijelio svojim štovateljima i koje su zabilježene od god. 1937. unaprijed, najveći je broj onih, koje je udijelio djeci. Radi toga se može i mora reći, da je on osobiti prijatelj i dobročinitelj djece. Da se vidi, kako je Bl. Nikola zaista veliki prijatelj djece, ovdje ćemo navesti neke od tih milosti.

1. Već prva zabilježena milost Bl. Nikole Tavelića, koja je na daleko proširila i učinila slavnim njegovo ime, bila je ona, koju je iskazao g. 1937. maloj **Fanici Engelman** iz Sl. Požege. Nju je Bl. Nikola ozdravio u jedan čas, 25. srpnja 1937, u vrijeme dok se je u Jeruzalemu obavljala svečana posveta njegova oltara. Mala Fanika bolovala je 2 godine od polyathritis reumatica i, po sudu liječnika, nije mogla, bez njihove pomoći, ni ozdraviti ni dočekati 12. godinu života. Međutim, na molitve roditelja Bl. Nikoli, mala je Fanika toga dana, i bez liječničke pomoći, prohodala i sada je još živa i zdrava, krupna djevojka od 23 godine, bez ikakvih posljedica teške bolesti.

2. Mali **Stanko Skuhalo** iz Dinjevca župe Kloštar Podravski, god. 1938. nesretnim je slučajem sjekirom sebi rasjekao koljeno. I u slučaju ozdravljenja noga mu je morala ostati ukočena. Njegova majka Terezija, veoma pobožna prema Bl. Nikoli Taveliću, zazvala je u pomoć Bl. Nikolu. Noga je maloga Stanka ne samo ozdravila, nego i ostala gipka, kao prije nesreće, tako da je mogao, kad je odrastao, i vojsku služiti.

Ima još mnogo milosti, koje je Bl. Nikola Tavelić iskazao djeci; ali njih ispuštamo, jer i ove dovoljno dokazuju, kako je on veliki prijatelj i dobročinitelj djece. — Preporučuje se ipak ako tko primi ili dozna za koju milost, dobivenu zagovorom Bl. Nikole, da to prijavi VICE-POSTULATURI Bl. NIKOLE TAVELIĆA, ŠIBENIK — Kačićeva 11; jer iako se traži proglašenje Bl. Nikole svetim bez čudesa, ipak nove milosti mnogo doprinose, da se dobije to proglašenje.

OBAVEŠTENJE. Pod istom adresom treba slati pretplatu na koju se prima časopis. Primaju se novi pretplatnici koji neka se priključe svom župskom povereniku.

NAKANE APOSTOLATA MOLITVE. Sveta nas Crkva u mesecu februaru poziva da se molimo blaženoj Djevici da bi iz svog svetišta u Lurdu tešila i krepila sve one koji radi Krista trpe. U misijskom nas pogledu Crkva poziva na molitvu da moderni bezbožni duh ne bi upropastio religiozni karakter Kineza.

BLAGOVEST izdaje Nadbiskupski Ordinarijat u Beogradu. — Odgovorni urednik: Dr Janez Jenko, konzultor. — Uredništvo i uprava: Beograd, Svetozara Markovića broj 20. — Poštanski fah 524. Tekući račun 10-KB-33-Ž-410.
Štampa: Štamparija „DOZ" — Beograd, Zmaj Jovina br. 39 — Telefon 20-268.